SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (sedmi senat)

z dne 30. septembra 2009 *

V zadevi T-341/07,

Jose Maria Sison, stanujoč v Utrechtu (Nizozemska), ki ga zastopajo J. Fermon, A. Comte, H. Schultz, D. Gürses in W. Kaleck, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata M. Bishop in E. Finnegan, zastopnika,

tožena stranka,

* Jezik postopka: angleščina.

ob intervenciji

Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, ki ga zastopata S. Behzadi Spencer in I. Rao, zastopnici,

Kraljevine Nizozemske, ki jo zastopajo C. Wissels, M. de Mol, M. Noort in Y. de Vries, zastopniki,

in

Komisije Evropskih skupnosti, ki jo zastopata P. Aalto in S. Boelaert, zastopnika,

intervenienti,

zaradi predloga za delno razglasitev ničnosti Sklepa Sveta 2007/445/ES z dne 28. junija 2007 o izvajanju člena 2(3) Uredbe Sveta (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi sklepov 2006/379/ES in 2006/1008/ES (UL L 169, str. 58) in zaradi odškodninskega zahtevka za povračilo škode,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (sedmi senat),

v sestavi N. J. Forwood (poročevalec), predsednik, D. Šváby in E. Moavero Milanesi, sodnika,

sodna tajnica: C. Kantza, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 30. aprila 2009

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Za predstavitev najpomembnejših vidikov dejanskega stanja tega spora je treba napotiti na sodbo Sodišča prve stopnje z dne 11. julija 2007 v zadevi Sison proti Svetu (T-47/03, neobjavljena v ZOdl., v nadaljevanju: sodba Sison), še zlasti na točke od 46 do 70, v katerih so opisani upravni in sodni postopki zoper tožečo stranko Joseja Mario Sisona iz Nizozemske, v katerih sta bili izdani sodbi Raad van State (nizozemski državni svet) z dne 17. decembra 1992 (v nadaljevanju: sodba Raad van State iz leta 1992) in z dne 21. februarja 1995 (v nadaljevanju: sodba Raad van State iz leta 1995) ter sklep arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (okrožno sodišče v Haagu, v nadaljevanju: rechtbank), Sector Bestuursrecht, Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken (sekcija za upravno pravo, oddelek za enotno uporabo prava, zadeve za tujce) z dne 11. septembra 1997 (v nadaljevanju: sklep rechtbank).

2 Sodišče prve stopnje je s sodbo Sison razveljavilo Sklep Sveta 2006/379/ES z dne 29. maja 2006 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi Sklepa 2005/930/ES (UL L 144, str. 21) v delu, ki se je nanašal na tožečo stranko, ker ta sklep ni bil obrazložen in ker je bil sprejet v okviru postopka, v katerem pravica tožeče stranke do obrambe ni bila spoštovana in v katerem Sodišče prve stopnje ni moglo izvesti sodnega nadzora zakonitosti tega sklepa (glej sodbo Sison, točka 226).

3 Po ustni obravnavi v zadevi v navedeni sodbi Sison, ki je potekala 30. maja 2006, vendar pred razglasitvijo te sodbe, je Svet Evropske unije sprejel Sklep 2007/445/ES z dne 28. junija 2007 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi sklepov 2006/379/ES in 2006/1008/ES (UL L 169, str. 58). S tem sklepom je Svet ohranil tožečo stranko na seznamu v Prilogi k Uredbi Sveta (ES) št. 2580/2001 z dne 27. decembra 2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu (UL L 344, str. 70, popravek UL 2007, L 164, str. 36 (FR)) (v nadaljevanju: sporni seznam).

4 Pred sprejetjem tega sklepa je Svet z dopisom z dne 23. aprila 2007 tožečo stranko obvestil, da naj bi navedeni razlogi za vpis na sporni seznam po njegovem mnenju še vedno veljali, zato jo je nameraval ohraniti na tem seznamu. Temu dopisu je bila priložena obrazložitev Sveta. Tožeča stranka je bila tudi obveščena, da lahko v roku enega meseca Svetu predloži svoja stališča v zvezi z njegovo namero ohraniti jo na seznamu in v zvezi s trditvami, ki jih je glede tega navedel, in vsa dokazila.

5 V obrazložitvi, priloženi temu dopisu, je Svet navedel:

„SISON, Jose Maria (alias Armando Liwanag, alias Joma, vodja Komunistične partije Filipinov, ki vključuje NPA), rojen 8. 2. 1939 v Cabuagu, Filipini

Jose Maria Sison je ustanovitelj in vodja Komunistične partije Filipinov, ki vključuje New People's Army (NPA) (Filipini), ki je vključena na seznam skupin, vpletenih v teroristična dejanja v smislu člena 1(2) Skupnega stališča 2001/931/SZVP. Večkrat je zagovarjal uporabo nasilja za doseganje političnih ciljev in dodeljeno mu je bilo vodenje NPA, skupine, odgovorne za določeno število terorističnih napadov na Filipinih. Ta dejanja kažejo na polje uporabe člena 1(3)(iii), […] (i) in (j), Skupnega stališča 2001/931/SZVP (v nadaljevanju označenega kot Skupno stališče) in so bila izvedena namerno v smislu člena 1(3)(iii) Skupnega stališča.

[Rechtbank] je to potrdilo 11. septembra 1997 (…) [sodba Raad van State iz leta 1995]. Upravna sekcija Raad van State je odločila, da mu je bil na Nizozemskem status prosilca za azil pravilno zavrnjen, ker so bili predloženi dokazi, da je vodil (ali da naj bi poskušal voditi) vojaško krilo CPP, skupino NPA, ki je odgovorna za določeno število terorističnih napadov na Filipinih, in ker se je prav tako izkazalo, da je ohranjal stike s terorističnimi organizacijami po vsem svetu.

[Nizozemski] minister za zunanje zadeve in minister za finance sta z ministrskim odlokom (‚regeling') št. DJZ/BR/749-02 z dne 13. avgusta 2002 (Sanctieregeling terrorisme 2002, III), objavljenim v nizozemskem uradnem listu Staatscourant 13. avgusta 2002, odločila zamrzniti vse premoženje Joseja Marie Sisona in Komunistične partije Filipinov, ki vključuje New People's Army (NPA).

Ameriška vlada je Joseja Mario Sisona v skladu z US Executive Order 13224 označila za ‚Specially Designated Global Terrorist' (izrecno imenovanega kot globalni terorist). Zoper to odločbo je v skladu z ameriškim pravom mogoče vložiti pritožbo.

Torej so pristojni organi odločbe v zvezi z Josejem Mario Sisonom sprejeli v smislu člena 1, točka 4, Skupnega stališča.

Svet je prepričan, da razlogi za vključitev Joseja Marie Sisona na seznam oseb in skupin, za katere veljajo ukrepi iz člena 2(1) in (2) Uredbe št. 2580/2001, ostajajo veljavni."

6 Tožeča stranka je z dopisom z dne 22. maja 2007 Svetu v odgovor predložila svoja stališča. Med drugim je navedla, da niti sodba Raad van State iz leta 1995 niti sklep rechtbank ne izpolnjujeta pogojev, ki jih določa uporabna zakonodaja Skupnosti, ki je podlaga za sklep o zamrznitvi sredstev. Od Sveta je tudi zahtevala, da ji pred izdajo novega sklepa o zamrznitvi sredstev da možnost, da predstavi svoja stališča, in da kopijo svojih pisnih stališč in vseh dokumentov v postopku v zadevi T-47/03 pošlje vsem državam članicam.

7 Sklep 2007/445 je bil tožeči stranki vročen v obliki dopisa Sveta z dne 29. junija 2007. Temu dopisu je bila priložena enaka obrazložitev kot dopisu Sveta z dne 23. aprila 2007.

8 Svet je s Sklepom 2007/868/ES z dne 20. decembra 2007 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi Sklepa 2007/445/ES (UL L 340, str. 100) izdal nov posodobljen seznam oseb, skupin in organizacij, za katere velja navedena uredba. Tožeča stranka in New People's Army (NPA) sta bili na ta seznam ponovno vključeni z enakimi oznakami kot v prilogo k Sklepu 2007/445.

9 Sklep 2007/868 je bil tožeči stranki vročen z dopisom Sveta z dne 3. januarja 2008. Temu dopisu je bila priložena enaka obrazložitev kot dopisoma Sveta z dne 23. aprila in 29. junija 2007.

10 S Sklepom Sveta 2008/343/ES z dne 29. aprila 2008 o spremembi Sklepa 2007/868/ES o izvajanju člena 2(3) Uredbe ES št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu (UL L 116, str. 25) je Svet tožečo stranko ohranil na spornem seznamu, čeprav je v Prilogi k Sklepu 2007/868 spremenil rubrike, ki so se nanašale na njo in na Komunistično partijo Filipinov (CPP).

11 Člen 1 Sklepa 2008/343 določa:

„V Prilogi k Sklepu 2007/868/ES se vnos za SISONA, Joseja Mario (*alias* Armanda Liwanaga, *alias* Jomo), nadomesti z naslednjim:

‚SISON, Jose Maria (*alias* Armando Liwanag, *alias* Joma), rojen 8.2.1939 v Cabugau, Filipini – ima vodilno vlogo v Komunistični partiji Filipinov, vključno z NPA.'"

12 Člen 2 Sklepa 2008/343 določa:

„V Prilogi k Sklepu 2007/868/ES se vnos za Komunistično partijo Filipinov nadomesti z naslednjim:

‚Komunistična partija Filipinov' (*Communist Party of the Philippines*), vključno z ‚Novo ljudsko vojsko' (*New People's Army* – NPA), Filipini, povezana s SISONOM, Josejem Mario (*alias* Armandom Liwanagom, *alias* Jomom, ki ima vodilno vlogo v ‚Komunistični partiji Filipinov', vključno z ‚NPA.'"

13 Pred sprejetjem tega sklepa je Svet tožeči stranki z dopisom z dne 25. februarja 2008 sporočil, da meni, da so razlogi za njeno vključitev na sporni seznam še vedno veljavni, in da jo bo zato ohranil na tem seznamu. Svet se po eni strani sklicuje na obrazložitev, sporočeno tožeči stranki z dopisom z dne 3. januarja 2008. Po drugi strani pa navaja, da so mu bile posredovane nove informacije o odločbah pristojnih organov v smislu člena 1(4) Skupnega stališča Sveta 2001/931/SZVP z dne 27. decembra 2001 o uporabi posebnih ukrepov za boj proti terorizmu (UL L 344, str. 93), na podlagi katerih je po preučitvi spremenil navedeno obrazložitev. Temu dopisu je bila priložena posodobljena obrazložitev, na katero se je skliceval Svet. Tožeča stranka je bila tudi obveščena, da lahko v roku enega meseca Svetu predloži svoja stališča v zvezi z njegovo namero ohraniti jo na seznamu in v zvezi s trditvami, ki jih je glede tega navedel, in vsa dokazila.

14 V obrazložitvi, priloženi dopisu z dne 25. februarja 2008, so se dejansko ponovile obrazložitve, ki so bile prej sporočene tožeči stranki. Svet je poleg tega dodal:

„[Rechtbank] je v sodbi z dne 13. septembra 2007 (LJN:BB3484) ugotovilo, da je na podlagi številnih indicev mogoče sklepati, da je bil Jose Maria Sison vključen v Centralni komite (CC) CPP in njeno oboroženo krilo NPA. [Rechtbank] je tudi ugotovilo, da je na podlagi indicev mogoče sklepati, da ima Jose Maria Sison še vedno odločilno vlogo v tajnih aktivnostih CC, CPP in NPA.

Pritožbeno sodišče v Haagu je v zvezi s pritožbo v sodbi z dne 3. oktobra 2007 (LJN: BB4662) odločilo, da spis vsebuje številne indice, da je Jose Maria Sison kot vodja ali drugače v številnih letih v izgnanstvu še naprej imel odločilno vlogo v CPP.“

15 Tožeča stranka je z dopisom z dne 24. marca 2008 Svetu v odgovor posredovala svoja stališča. Poleg tega, da je ponovila vsa stališča, ki so v preteklosti že bila nasprotna

stališčem Sveta, je še posebej zatrjevala, da niti sodba rechtbank niti sodba pritožbenega sodišča v Haagu ne izpolnjujeta pogojev, ki jih določa uporabna zakonodaja Skupnosti, ki je podlaga za sklep o zamrznitvi sredstev.

16 Sklep 2008/343 je bil tožeči stranki vročen z dopisom Sveta z dne 29. aprila 2008. Temu dopisu je bila priložena enaka obrazložitev kot dopisu Sveta z dne 25. februarja 2008.

17 S Sklepom Sveta 2008/583/ES z dne 15. julija 2008 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi Sklepa 2007/868/ES (UL L 188, str. 21) je Svet izdal nov posodobljen seznam oseb, skupin in organizacij, za katere se uporablja navedena uredba. Tožeča stranka in NPA sta bili na navedeni seznam ponovno vključeni z enakimi oznakami kot v prilogo k Sklepu 2007/868, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2008/343.

18 Sklep 2008/583 je bil tožeči stranki vročen z dopisom Sveta z dne 15. julija 2008. Temu dopisu je bila priložena enaka obrazložitev kot dopisoma Sveta z dne 25. februarja in 29. aprila 2008.

19 S Sklepom Sveta 2009/62/ES z dne 26. januarja 2009 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi Sklepa 2008/583/ES (UL L 23, str. 25) je Svet izdal nov posodobljen seznam oseb, skupin in organizacij, za katere se uporablja navedena uredba. Tožeča stranka in NPA sta bili na navedeni seznam ponovno vključeni z enakimi oznakami kot v prilogo k Sklepu 2007/868, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2008/343.

20 Sklep 2009/62 je bil tožeči stranki vročen z dopisom Sveta z dne 27. januarja 2009. Temu dopisu je bila priložena enaka obrazložitev kot dopisom Sveta z dne 25. februarja, 29. aprila in 15. julija 2008.

21 Z Uredbo Sveta (ES) št. 501/2009 z dne 15. junija 2009 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi Sklepa 2009/62/ES (UL L 151, str. 14) je Svet izdal nov posodobljen seznam oseb, skupin in organizacij, za katere se uporablja Uredba št. 2580/2001. Tožeča stranka in NPA sta bili na navedeni seznam ponovno vključeni z enakimi oznakami kot v prilogo k Sklepu 2009/62.

22 Tožeča stranka je bila o Uredbi št. 501/2009 obveščena z dopisom Sveta z dne 16. junija 2009. Temu dopisu je bila priložena enaka obrazložitev kot dopisu Sveta z dne 27. januarja 2009.

Postopek in predlogi strank

23 Tožeča stranka je 10. septembra 2007 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila to tožbo. Njen prvotni predmet je bil zahteva za delno razglasitev ničnosti Sklepa 2007/445 na podlagi člena 230 ES in odškodninski zahtevek na podlagi členov 235 ES in 288 ES.

24 Tožeča stranka je z ločenim aktom, vloženim v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje isti dan, vložila predlog, naj se zadeva v skladu s členom 76a Poslovnika Sodišča prve stopnje obravnava po hitrem postopku. Svet je 28. septembra 2007 predstavil svoja stališča glede tega predloga.

25 Sodišče prve stopnje (sedmi senat) je 11. oktobra 2007 sklenilo, da pred obravnavanjem tega predloga v skladu s členom 64 Poslovnika pozove zastopnike strank na neformalni sestanek v navzočnosti sodnika poročevalca. Ta sestanek je bil 8. novembra 2007.

26 Sodišče prve stopnje (sedmi senat) je 13. novembra 2007 sklenilo, da se zadeva, kar zadeva ničnostne tožbe na podlagi člena 230 ES, obravnava po hitrem postopku pod pogojem, da tožeča stranka v sedmih dneh predloži skrajšano različico svoje tožbe in seznam zgolj tistih prilog, ki jih je treba upoštevati v skladu z osnutkom, ki ga je pripravila za neformalni sestanek in ob upoštevanju Praktičnih navodil za stranke (UL 2007, L 232, str. 7). Tožeča stranka je ta pogoj izpolnila.

27 Na zahtevo strank je predsednik sedmega senata Sodišča prve stopnje s sklepom z dne 13. novembra 2007 do razglasitve sodbe o ničnostni tožbi na podlagi člena 230 ES prekinil postopek v zvezi z odškodninskim zahtevkom na podlagi členov 235 ES in 288 ES.

28 V skrajšani različici svoje tožbe, vloženi v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 19. novembra 2007, tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– Sklep 2007/445 in še posebej točki 1.33 in 2.7 njegove priloge razglasi za nične v delu, v katerem se te določbe nanašajo nanjo;

– Svetu naloži plačilo stroškov.

29 V svojem odgovoru na tožbo, vloženem v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 5. decembra 2007, Svet Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– zavrne tožbo;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

30 Tožeča stranka je z dopisom, vloženim v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 24. januarja 2008, predlagala, naj se ji dovoli, da svoje predloge, tožbene razloge in stališča prilagodi, kot je to predvideno v Sklepu 2007/686. Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– to prilagoditev razglasi za dopustno in ničnostno tožbo šteje kot vloženo zoper Sklep 2007/868;

– Sklep 2007/868 in še posebej točki 1.33 in 2.7 njegove priloge razglasi za nične v delu, v katerem se določbe nanašajo nanjo;

– Svetu naloži plačilo stroškov.

31 Svet je v stališčih, ki jih je 15. februarja 2008 vložil v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje, soglašal s tem predlogom za prilagoditev.

32 S sklepoma z dne 12. februarja in 22. aprila 2008 je predsednik sedmega senata Sodišča prve stopnje, potem ko so stranke podale svoja stališča, Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska, Kraljevini Nizozemski in Komisiji Evropskih skupnosti dovolil intervencijo v podporo stališčem Sveta.

33 Z dopisom z dne 7. maja 2008 je Svet v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložil kopijo Sklepa 2008/343, dopisa, s katerim je bil ta Sklep vročen tožeči stranki, in nove obrazložitve, priložene k temu dopisu. Ti dokumenti so bili vloženi v spis.

34 Tožeča stranka je v odgovor predložila svoja stališča z aktom, vloženim v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 11. junija 2008.

35 Z aktom, vloženim v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 8. julija 2008, je tožeča stranka predlagala, naj se ji dovoli, da svoje predloge, tožbene razloge in stališča prilagodi, kot je to predvideno v Sklepu 2008/343. V tem aktu Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– to prilagoditev razglasi za dopustno in ničnostno tožbo šteje kot vloženo zoper Sklep 2008/343;

– Sklep 2008/343 in še posebej člena 1 in 2 tega sklepa razglasi za nične v delu, v katerem je omenjeno njeno ime;

– Sklep 2007/868 in še posebej točki 1.33 in 2.7 njegove priloge razglasi za nične v delu, v katerem se določbe nanašajo nanjo;

– v skladu s svojimi prvotnimi ugotovitvami Sklep 2007/445 razglasi za delno ničen;

– Svetu naloži plačilo stroškov.

36 Svet se je v stališčih, ki jih je vložil v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 29. julija 2008, strinjal s tem predlogom za prilagoditev in odgovoril na utemeljitev, ki jo je vseboval navedeni akt.

37 Z aktom, vloženim v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 15. septembra 2008, je tožeča stranka predlagala, naj se ji dovoli, da svoje predloge, tožbene razloge in stališča prilagodi, kot je to predvideno v Sklepu 2008/583. V tem aktu Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– to prilagoditev razglasi za dopustno in ničnostno tožbo šteje kot vloženo zoper Sklep 2008/583;

– Sklep 2008/583 in še posebej točki 1.26 in 2.7 njegove priloge razglasi za nične v delu, v katerem se te določbe nanašajo nanjo;

– sklepe 2007/445, 2007/868 in 2008/343 v skladu s svojimi prejšnjimi ugotovitvami razglasi za delno nične;

– Svetu naloži plačilo stroškov.

38 Svet se je v stališčih, ki jih je vložil v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 10. oktobra 2008, strinjal s tem predlogom za prilagoditev.

39 Z aktom, vloženim v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 26. februarja 2009, je tožeča stranka predlagala, naj se ji dovoli, da svoje predloge, tožbene razloge in stališča prilagodi, kot je to predvideno v Sklepu 2009/62. V tem aktu Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– to prilagoditev razglasi za dopustno in ničnostno tožbo šteje kot vloženo zoper Sklep 2009/62;

– Sklep 2009/62 in še posebej točki 1.26 in 2.7 njegove priloge razglasi za nične v delu, v katerem se te določbe nanašajo nanjo;

– sklepe 2007/445, 2007/868, 2008/343 in 2008/583 v skladu s svojimi prejšnjimi ugotovitvami razglasi za delno nične;

– Svetu naloži plačilo stroškov.

40 Svet se je v stališčih, ki jih je vložil v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 18. marca 2009, strinjal s tem predlogom za prilagoditev.

41 Sodišče prve stopnje (sedmi senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca sklenilo začeti ustni postopek.

42 Stranke, razen Združenega kraljestva, so ustno podale stališča in odgovore na vprašanja, ki jih je Sodišče prve stopnje postavilo na obravnavi 30. aprila 2009.

43 Sodišče prve stopnje je tožečo stranko na obravnavi pozvalo, da v sedmih dneh predloži dokument, ki je bil že priložen spisu v zadevi T-47/03 in na katerega se je sama ponovno sklicevala v svojih ustnih stališčih v predloženi zadevi, in sicer izjavo z dne 8. oktobra 2002, ki jo je v odgovor na parlamentarno vprašanje v zvezi z dejavnostmi CPP, NPA in tožeče stranke na Nizozemskem sestavil takratni minister za zunanje zadeve J. De Hoop Scheffer.

44 Po tem, ko je tožeča stranka izpolnila to zahtevo, je Sodišče prve stopnje pozvalo druge stranke, naj v sedmih dneh predložijo pisna stališča k navedenemu dokumentu; po njihovem prejetju je bil ustni postopek končan.

45 Z aktom, vloženim v sodnem tajništvu 28. junija 2009, je tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlagala, naj zaradi sprejetja organizacijskega ukrepa v postopku, ki bi ji omogočal prilagoditev njenih predlogov, tožbenih razlogov in stališč ob upoštevanju sprejetja Uredbe št. 501/2009, ponovno začne ustni postopek. V tem aktu Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

– to prilagoditev razglasi za dopustno in ničnostno tožbo šteje kot vloženo zoper Uredbo št. 501/2009;

– Uredbo št. 501/2009 in še posebej točki 1.24 in 2.7 njene priloge razglasi za nične v delu, v katerem se te določbe nanašajo nanjo;

– sklepe 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 in 2009/62 v skladu s svojimi prejšnjimi predlogi razglasi za delno ničnе;

– Svetu naloži plačilo stroškov.

46 Sodišče prve stopnje (sedmi senat) je s sklepom z dne 8. julija 2009 v skladu s členom 62 Poslovnika odredilo ponovni začetek ustnega postopka. Z dopisom sodnega tajništva z dne 10. julija 2009 so bile druge stranke pozvane, naj izrazijo stališče v zvezi s predlogom za sprejetje organizacijskega ukrepa v postopku, zajeto v dokumentu, navedenem zgoraj v točki 45. Po zaslišanju teh strank je Sodišče pridržalo odločitev o tem predlogu in ustni postopek je bil ponovno končan z odločbo z dne 7. avgusta 2009.

Postopkovne posledice razveljavitve prvotno izpodbijanega akta in njegova nadomestitev z drugimi akti v postopku

47 Kot je razvidno iz prej navedenega povzetka, je bil Sklep 2007/445 po vložitvi tožbe razveljavljen in nadomeščen najprej s Sklepom 2007/868, nato s Sklepom 2008/343, nato s Sklepom 2008/583, nato s Sklepom 2009/62 in nazadnje z Uredbo št. 501/2009. Tožeča stranka je zaporedno predlagala, naj se ji dovoli, da svoje prvotne predloge prilagodi tako, da želi s tožbo doseči razglasitev ničnosti teh štirih sklepov in te uredbe v delu, v katerem se ti akti nanašajo nanjo. Prav tako je ohranila svoj zahtevek za razglasitev ničnosti že razveljavljenih aktov, pri čemer je ob sklicevanju na sodbo Sodišča prve stopnje z dne 3. aprila 2008 v zadevi PKK proti Svetu (T-229/02, neobjavljena v ZOdl., točka 49 in navedena sodna praksa) zatrjevala, da ohranja interes

za razglasitev ničnosti vseh aktov, ki jo vključujejo ali ohranjajo na spornem seznamu, kljub njihovi razveljavitvi.

48 V skladu z ustaljeno sodno prakso je na področju tožb, vloženih zoper zaporedne ukrepe zamrznitve sredstev, sprejete na podlagi Uredbe št. 2580/2001 (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 23. oktobra 2008 v zadevi People's Mojahedin Organization of Iran proti Svetu, T-256/07, ZOdl., str. II-3019, v nadaljevanju: sodba PMOI I, točke od 45 do 48 in navedena sodna praksa), treba ugoditi tem predlogom.

49 V tem primeru je zato treba šteti, da je predmet tožbe razglasitev ničnosti sklepov 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 in 2009/62 ter Uredbe št. 501/2009 od datuma, ko se je po ponovnem začetku končal ustni postopek, v delu, v katerem se ti sklepi nanašajo na tožečo stranko, in strankam omogočiti, da ponovno oblikujejo svoje predloge, tožbene razloge in stališča v smislu teh novih okoliščin, kar zanje pomeni pravico predložiti dodatne predloge, tožbene razloge in stališča (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 12. decembra 2006 v zadevi Organizacija mudžahidov iranskega ljudstva proti Svetu, T-228/02, ZOdl., str. II-4665, v nadaljevanju: sodba OMPI, točka 30).

50 Obrazložitev, na katero se sklicuje Svet za utemeljitev sklepov 2008/343, 2008/583 in 2009/62 ter Uredbe št. 501/2009, je bila v primerjavi z obrazložitvijo utemeljitve sklepov 2007/445 in 2007/868 spremenjena, zato je tožeča stranka spremenila utemeljitev v podporo svojih stališč o razglasitvi ničnosti teh sklepov, ki bodo v nadaljevanju te sodbe predmet ločene presoje.

Trditve v zvezi z razglasitvijo ničnosti sklepov 2007/445 in 2007/868

51 V tem primeru se tožeča stranka v okviru hitrega postopka dejansko sklicuje na štiri tožbene razloge v podporo svojim stališčem v zvezi z razglasitvijo Sklepa 2007/445. Prvi se nanaša na kršitev dolžnosti obrazložitve in na očitno napako pri presoji. Drugi se nanaša na kršitev člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931. Tretji se nanaša na kršitev načela sorazmernosti. Četrti se nanaša na kršitev splošnih načel prava Skupnosti in temeljnih pravic.

52 Tožeča stranka med drugim meni, da tožbeni razlogi in stališča, ki jih podpirajo, *mutatis mutandis* utemeljujejo tudi razglasitev ničnosti Uredbe 2007/868.

Prvi tožbeni razlog: kršitev dolžnosti obrazložitve in očitna napaka pri presoji

Trditve strank

53 Tožeča stranka meni, da obrazložitve, priložene k dopisom Sveta z dne 23. aprila in 29. junija 2007, ne izpolnjujejo zahtev za obrazložitev, kot jih določa člen 253 ES in pojasnjuje sodna praksa.

54 Najprej, Svet naj ne bi odgovoril na podrobna stališča, ki jih je tožeča stranka posredovala 22. maja 2007, niti jih ni omenil v tem primeru, kar naj bi pomenilo, da niso bila upoštevana.

55 Dalje, obrazložitev, priložena k dopisu o vročitvi, naj bi bila očitno napačna, ker je ni mogoče šteti za pravno ustrezno. Prvič, obrazložitev naj bi temeljila na številnih trditvah o dejanskem stanju, ki niso ugotovljene in niso natančne (glej v zvezi s tem točko 73 spodaj). Drugič, Svet naj bi napačno razložil sodbo Raad van State iz leta 1995 in sklep rechtbank (glej v zvezi s tem točke od 75 do 78 spodaj). Tretjič, nobena od štirih odločb nacionalnih organov, na katere se sklicuje Svet za utemeljitev sprejetja Sklepa 2007/445 naj ne bi izpolnjevala meril iz člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 (glej v zvezi s tem točke 74, 79 in 80 spodaj).

56 Dalje, obrazložitev, priložena k dopisu o vročitvi, naj ne bi bila „specifična in konkretna“ v smislu sodbe Sison (točki 198 in 217). Prvič, Svet naj bi se omejil na navedbo splošnih utemeljitev. Drugič, Svet naj ne bi razložil, zakaj je zamrznitev sredstev tožeče stranke ostala upravičena deset let po sklepu rechtbank in dvanajst let po sodbi Raad van State iz leta 1995, ki sta se nanašali celo na starejša dejstva. Tretjič, Svet naj ne bi pojasnil, kako bi zamrznitev premoženja tožeče stranke lahko prispevala k boju proti terorizmu. Prav tako ni predložil nobenega dokaza, s katerim bi poskušal razumno dokazati, da bi tožeča stranka svoje premoženje lahko uporabila za to, da bi v prihodnosti izvršila oziroma poskušala izvršiti teroristična dejanja.

57 Svet, ki se prav tako sklicuje na svoje trditve v odgovor na drugi tožbeni razlog (točke od 82 do 85 spodaj), meni, da je s tem, da je tožeči stranki posredoval natančne informacije, ki kažejo, da je sprejel ustrezne odločbe v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, spoštoval zahtevo obrazložitve odločb o zamrznitvi sredstev, kot jo določa sodba Sison. V obrazložitvi, priloženi k dopisu o vročitvi, Svet prav tako navaja, da je prepričan, da razlogi za vpis tožeče stranke na sporni seznam, ostajajo veljavni.

58 Svet v zvezi s tem trdi, da mora vprašanje, ali je treba ohraniti omejevalne ukrepe, sprejete zoper terorista ali teroristično organizacijo, ostati politično vprašanje, o katerem odloča le zakonodajalec. Pri tem mora upoštevati vse upoštevne elemente in še zlasti preteklo vpletenost zadevne osebe v teroristična dejanja in njene namene

v prihodnosti. Upoštevati bi bilo treba tudi naravo odločb, ki jih sprejmejo pristojni nacionalni organi. Vsi ti elementi zadevajo varnost posameznikov in tudi varovanje javnega reda, področij, na katerih ima Svet široka pooblastila za odločanje po prostem preudarku.

Presoja Sodišča prve stopnje

59 Namen jamstva, ki se v okviru sprejetja sklepa o zamrznitvi sredstev na podlagi člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 nanaša na dolžnost obrazložitve, in tudi omejitve tega jamstva, ki jih je v takem okviru mogoče zakonito postaviti zainteresiranim subjektom, je Sodišče prve stopnje opredelilo v sodbah OMPI (točke od 138 do 151) in Sison (točke od 185 do 198).

60 Zlasti iz točk od 143 do 146 in 151 sodbe OMPI je razvidno, da se morata obrazložitev prvotnega sklepa o zamrznitvi sredstev in obrazložitev poznejših sklepov sklicevati ne le na pravne pogoje za uporabo Uredbe št. 2580/2001, zlasti na obstoj sklepa pristojnega nacionalnega organa, temveč tudi na specifične in konkretne razloge, zaradi katerih Svet pri svojem izvrševanju diskrecijske pravice za presojo meni, da se mora ukrep zamrznitve sredstev nanašati na zainteresirani subjekt (glej tudi sodbo PMOI I, točka 81).

61 Poleg tega je tako iz točke 145 iste sodbe kot iz člena 1(6) Skupnega stališča 2001/931, na katerega napotuje tudi člen 2(3) Uredbe št. 2580/2001, razvidno, da če je treba po poznejših sklepih o zamrznitvi sredstev „preverjati“ položaj zainteresiranega subjekta, je to zato, da se zagotovi, da njegova ohranitev na seznamu „ostane utemeljena“, če je treba, na podlagi novih informacij ali dokazov (glej tudi sodbo PMOI I, točka 82).

62 Vendar je Sodišče prve stopnje v zvezi s tem že odločilo, da kadar je obrazložitev poznejše odločbe o zamrznitvi premoženja v bistvu enaka kot obrazložitev v prejšnji odločbi, v zvezi s tem lahko zadostuje preprosta izjava, še posebej kadar je zainteresirana oseba skupina ali organizacija (glej sodbo PMOI I, točka 82 in navedena sodna praksa).

63 V tem primeru Sodišče prve stopnje ugotavlja, da je Svet pri sprejetju izpodbijanih sklepov ravnal ustrezno, v skladu z načeli, navedenimi v sodbah OMPI, Sison in PMOI I.

64 V obrazložitvah, priloženih k dopisom z dne 23. aprila in 29. junija 2007 ter 21. januarja 2008, naslovljenim na tožečo stranko, je Svet ugotovil – po njegovem mnenju – že obstoječe povezave med tožečo stranko in CPP ter NPA in se skliceval na vrsto dejanj, ki naj bi jih domnevno izvršili tožeča stranka in NPA in za katera meni, da kažejo na določbe člena 1(3)(iii)(i) in (j) Skupnega stališča 2001/931. V naslednjih odstavkih svoje obrazložitve se Svet tudi sklicuje na sodbo Raad van State iz leta 1995, na sklep rechtbank, na ministrski odlok DJZ/BR/749-02 ministrstva za zunanje zadeve in ministrstva za finance Nizozemske z dne 13. avgusta 2002 (v nadaljevanju: Sanctieregeling) in na odločbo vlade Združenih držav, ki je tožečo stranko v skladu z odredbo (Executive Order) št. 13224, ki jo je podpisal predsednik George W. Bush 23. septembra 2001 (v nadaljevanju: ameriška odločba), označila za „izrecno imenovanega kot globalni terorist“ in v kateri je navedeno, da je zoper njo v skladu z ameriškim pravom mogoče vložiti pritožbo. Svet je iz nje izpeljal, da so bile odločbe, ki se nanašajo na tožečo stranko, sprejete v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931. Po tem, ko je menil, da razlogi za vključitev tožeče stranke na sporni seznam ostajajo veljavni, ji je Svet sporočil svojo odločitev, da bodo zanjo še naprej veljali ukrepi, določeni v členu 2(1) in (2) Uredbe št. 2580/2001.

65 Poleg tega je treba navesti, da se široka pooblastila za presojo, ki jih ima Svet na voljo glede okoliščin, ki jih je treba upoštevati pri sprejetju ali ohranitvi ukrepa zamrznitve sredstev (sodba OMPI, točka 159), raztezajo na oceno grožnje, ki jo lahko še naprej

pomeni oseba ali organizacija, ki je v preteklosti izvršila teroristična dejanja, ne glede na prekinitev njenih dejavnosti med bolj ali manj dolgim obdobjem (sodba PMOI I, točka 112).

66 V teh okoliščinah in glede na zgoraj v točki 62 navedeno sodno prakso od Sveta ni mogoče zahtevati, da čim podrobneje navede, kako zamrznitev sredstev tožeče stranke konkretno prispeva k boju proti terorizmu, ali da predloži dokaze za to, da bi tožeča stranka, v nasprotju s svojimi trditvami, ta sredstva lahko uporabila za to, da bi v prihodnosti izvršila ali poskusila izvršiti teroristična dejanja.

67 Ker tožeča stranka očita Svetu, da se je opiral na očitno napačno obrazložitev, je treba spomniti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso dolžnost obrazložitve bistvena zahteva, ki jo je treba razlikovati od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, ki se nanaša na zakonitost temelja spornega akta (sodba Sodišča z dne 15. decembra 2005 v zadevi Italija proti Komisiji, C-66/02, ZOdl., str. I-10901, točka 26; sodba Sodišča prve stopnje z dne 5. decembra 2006 v zadevi Westfalen Gassen Nederland proti Komisiji, T-303/02, ZOdl., str. II-4567, točka 72, in sodba PMOI I, točka 85). Izpodbijanja utemeljenosti te obrazložitve tako ni mogoče obravnavati v okviru nadzora izpolnjevanja obveznosti, ki ga določa člen 253 ES (zgoraj navedena sodba Italija proti Komisiji, točka 55).

68 Zato je treba ta očitek zavrniti kot neupošteven v okviru tega tožbenega razloga. Vendar bo upoštevan pri preučitvi tožbenega razloga v zvezi s kršitvijo člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, v okviru katerih bi lahko bil upošteven (glej točko 87 spodaj).

69 Ker tožeča stranka očita Svetu, da ni odgovoril na njena pisna stališča, je treba spomniti, da čeprav je Svet na podlagi člena 253 ES dolžan navesti vse razloge za sprejetje aktov in pravne preudarke, na podlagi katerih jih je sprejel, ta določba ne zahteva, da Svet

razpravlja o vseh stvarnih in pravnih dejavnikih, ki bi jih v upravnem postopku lahko navedel zainteresirani subjekt (glej sodbo PMOI I, točka 101 in navedena sodna praksa).

70 Zato je treba ta očitek prav tako zavrniti kot neupošteven v okviru tega tožbenega razloga. Vendar bi lahko bil upošteven v okviru preučitve tožbenega razloga v zvezi s kršitvijo pravic do obrambe.

71 Iz prej navedenega je razvidno, da zatrjevana kršitev dolžnosti obrazložitve v tem primeru ni bila dokazana, zato je treba ta tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931

Trditve strank

72 Tožeča stranka trdi, da pravni pogoji, določeni v členu 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in v členu 1(4) Skupnega stališča 2001/931, v tem primeru niso izpolnjeni.

73 Najprej, trditve v zvezi z dejstvi, ki jih je predstavil Svet, naj bi bile napačne in neutemeljene. Zato naj ne bi predstavljale „natančnih informacij ali elementov spisa“ v smislu uporabnih določb. Prvič, Svet naj bi napačno in brez dokazov trdil, da je tožeča stranka Armando Liwanag. Drugič, Svet naj bi napačno in brez dokazov trdil, da je tožeča stranka vodja „Komunistične partije Filipinov, ki vključuje New People's Army (NPA)“. Tretjič, Svet naj bi tožečo stranko kljub njeni vlogi v mirovnem procesu na Filipinih napačno in brez dokazov označil kot „zagovornika uporabe nasilja“. Četrtič,

Svet naj bi napačno in brez dokazov trdil, da je tožeča stranka NPA dala navodila za izvršitev domnevnih terorističnih napadov na Filipinih.

74 Dalje, niti Raad van State leta 1995 niti rechtbank leta 1997 nista imela pristojnosti za začetek preiskave ali za začetek pregona v zvezi s terorističnimi dejanji. Zato naj ju, čeprav sta Raad van State in rechtbank sodna organa, v smislu uporabnih določb ne bi bilo mogoče šteti za „pristojna organa“.

75 Poleg tega naj bi Svet popolnoma napačno razlagal sodbo Raad van State iz leta 1995 in sklep rechtbank.

76 Prvič, rechtbank naj ne bi „potrdilo“ sodbe Raad van State iz leta 1995, ker je bilo vprašanje, ki mu je bilo predloženo, popolnoma drugačno od tistega, ki je bilo predloženo Raad van State. Po eni strani bi Raad van State namreč moral odgovoriti na vprašanje, ali je nizozemski minister za pravosodje za zavrnitev statusa begunca tožeči stranki lahko uporabil člen 1(F) Ženevske konvencije o statusu beguncev z dne 28. julija 1958, kakor je bila spremenjena z Newyorškim protokolom z dne 31. januarja 1967 (v nadaljevanju: Ženevska konvencija). Raad van State bi na to vprašanje moral odgovoriti nikalno in tožeči stranki priznati status begunca v skladu s členom 1(A) navedene konvencije. Po drugi strani bi rechtbank moralo odgovoriti na vprašanje, ali bi nizozemski minister za pravosodje tožeči stranki zaradi splošnega interesa lahko zakonito zavrnil dovoljenje za prebivanje na Nizozemskem, čeprav bi ji priznal status begunca. Edina točka, v kateri bi rechtbank lahko „potrdilo“ sodbo Raad van State iz leta 1995, bi se nanašala na neuporabnost člena 1(F) Ženevske konvencije v zvezi s tožečo stranko.

77 Drugič, nizozemski organi naj dejansko ne bi mogli ugotoviti ali trditi, da je bila tožeča stranka „odgovorna za določeno število terorističnih napadov na Filipinih“, saj jim to vprašanje nikoli ni bilo predloženo. Rechtbank bi moralo odgovoriti na vprašanje, ali je

nizozemski minister za pravosodje tožeči stranki zaradi „nujnih razlogov v splošnem interesu“ in še posebej upoštevajoč „splošni interes države Nizozemske, to je integriteto in kredibilnost Nizozemske kot suverene države, še zlasti glede njenih odgovornosti do drugih držav“, lahko zavrnil podelitev dovoljenja za prebivanje. Bilo bi očitno, da koncept „splošnega interesa“ ni enak konceptu, ki določa izraz „izvrševati ali poskušati izvrševati teroristična dejanja“. Raad van State bi moral odgovoriti tudi na vprašanje uporabnosti člena 1(F) Ženevske konvencije. Ob tej priložnosti bi Raad van State ugotovil, da dokazi, ki so jih predstavili nizozemski varnostni organi, „dejansko niso zadostno utemeljeni […], da bi upravičevali sklep, da je [tožeča stranka] vodila [teroristične] operacije [NPA na Filipinih] in da je [bila] odgovorna v taki meri, da bi se lahko štelo, da obstajajo resni razlogi za domnevo, da je [tožeča stranka] dejansko zagrešila huda kazniva dejanja, določena v [členu 1(F) Ženevske konvencije]“.

78 Tretjič, nizozemski sodni organi naj ne bi ugotovili, da je tožeča stranka „ohranjala stike s terorističnimi organizacijami po vsem svetu“. V svojem sklepu se je rechtbank omejilo na sklicevanje na „indice o osebnih stikih tožeče stranke in predstavnikov terorističnih organizacij“, ki ni temeljilo na dokazih. Tožeča stranka nikoli ni imela takih stikov in trdi, da ni imela dostopa do dokumentov nizozemske varnostne službe, na katerih temelji ta ugotovitev rechtbank, ki po njenem mnenju pomeni kršitev člena 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (EKČP), podpisane 4. novembra 1950 v Rimu. Tožeča stranka poudarja, da samo stiki s člani organizacije, ki se šteje za teroristično organizacijo, kot taki s strani nacionalnih organov nikakor niso dejanje izvrševanja ali poskusa izvrševanja terorističnih dejanj v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931.

79 Tretjič, glede, po eni strani, Sanctiregeling (glej sodbo Sison, točka 80) in, po drugi strani, ameriške odločbe (glej sodbo Sison, točka 79) tožeča stranka navaja, da gre za odločbi, ki so ju sprejeli upravni organi, in ne sodni ali njim enakovredni organi. Za ti odločbi torej ni mogoče šteti, da so ju sprejeli „pristojni organi“ v smislu uporabnih določb.

80 V zvezi z okoliščino, na katero se je skliceval Svet, da je zoper ameriško odločbo „mogoče vložiti pritožbo“, tožeča stranka trdi, da to ne pomeni, da gre za odločbo sodnih organov. Dodaja, da do zdaj še ni vložila pritožbe zoper to odločbo samo zato, ker zaradi zamrznitve njenih sredstev, ki je bila določena s Sklepom 2007/445, nima finančnih sredstev, da bi to storila, in ne zato, ker bi se strinjala z njo.

81 Svet trdi, da so pravni pogoji, določeni v členu 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in v členu 1(4) Skupnega stališča 2001/931, v tem primeru izpolnjeni.

82 Prvič, trdi, da so vse dejanske obtožbe, navedene v obrazložitvi, priloženi prilogi k dopisu o vročitvi, natančne in da je pravilno razlagal sodbo Raad van State iz leta 1995 in sklep rechtbank. Po njegovem mnenju je način, kako tožeča stranka predstavlja ta dejstva, napačen in zavajajoč.

83 V zvezi s tem se Svet sklicuje na opis upravnih in sodnih postopkov, v katerih je tožeča stranka udeležena na Nizozemskem, ter na povzetek sodbe Raad van State iz leta 1995 in sklepa rechtbank, ki je naveden v točkah 49, 50 in od 56 do 70 sodbe Sison. Glede na te elemente tožeča stranka napačno meni, da Svet ni dokazal trditev, da je tožeča stranka vodja CPP, ki vključuje tudi NPA, da je spodbujala k uporabi nasilja, da je vodila ali poskušala voditi NPA, skupino, odgovorno za določeno število terorističnih napadov na Filipinih, in da je ohranjala stike s terorističnimi organizacijami po vsem svetu. Tožeča stranka naj bi prav tako zavajajoče trdila, da sta ji Raad van State in rechtbank priznala status begunca. Dejansko tožeča stranka ni nikoli dobila niti statusa begunca niti dovoljenja za prebivanje na Nizozemskem, kar je potrdilo rechtbank.

84 V zvezi z obtožbami tožeče stranke, da se pred rechtbank nikoli ni mogla učinkovito braniti, ker ni imela dostopa do nekaterih dokumentov spisa, ki štejejo za zaupne (glej

točko 78 zgoraj), Svet odgovarja, da se to stališče nanaša na postopek pri pristojnem nacionalnem sodišču in da se je tožeča stranka takrat strinjala, da elemente spornega spisa preuči predsednik rechtbank in jih upošteva, kot je razvidno iz točke 6 sklepa rechtbank (glej tudi sodbo Sison, točka 62), ne da bi ji to sporočil.

85 Drugič, Svet trdi, da sta Raad van State in rechtbank dejstva, navedena v obrazložitvi, priloženi k dopisu o vročitvi, in ponovno omenjena v točki 83 zgoraj, štela za ugotovljena. Ta dejstva po njegovem mnenju kažejo na uporabo člena 1(3)(iii)(i) (grožnja izvršitve terorističnih dejanj) in (j) (vodenje teroristične skupine) Skupnega stališča 2001/931. Svet torej ugotavlja, da je bil v primeru tožeče stranke člen 2(3) Uredbe št. 2580/2001 pravilno uporabljen in da v zvezi s tem ni storil očitne napake pri presoji, ki bi bila edina lahko predmet presoje Sodišča prve stopnje (sodba Sison, točka 206).

86 Tretjič, Svet v zvezi z odločbami, ki so jih glede tožeče stranke sprejeli nizozemski in ameriški upravni organi (glej točko 79 zgoraj), trdi, da člen 1(4) Skupnega stališča 2001/931 ne določa, da odločbo pristojnega nacionalnega organa sprejme sodni organ. Poleg tega poudarja, da lahko te odločbe ponovno preverjajo nizozemska in ameriška sodišča. Svet poudarja, da je svoje ugotovitve v vsakem primeru utemeljil ne le na spornih sklepih, ampak tudi na sodbi Raad van State iz leta 1995 in na sklepu rechtbank.

Presoja Sodišča prve stopnje

87 Treba je preučiti, prvič, očitek tožeče stranke, da naj bi bile obtožbe o dejanskem stanju, navedene v obrazložitvi, priloženi k dopisom Sveta z dne 23. aprila in 29. junija 2007 ter

21. januarja 2008, napačne in neutemeljene. Ta očitek je v bistvu enak kot tisti v okviru prvega tožbenega razloga, da naj bi bila obrazložitev, priložena k dopisom o vročitvi, očitno napačna (glej točko 55 zgoraj).

88 Vendar je treba ugotoviti, da so sporne obtožbe – razen tiste, v skladu s katero naj bi bila tožeča stranka Armando Liwanag, ki v tem primeru nikakor ni upoštevna – primerno podprte z elementi spisa, predloženega Sodišču prve stopnje, in še posebej s pravnomočnimi ugotovitvami dejanskega stanja, do katerih je suvereno prišel Raad van State in ki jih je ponovilo rechtbank. V zvezi s tem zadošča spet napotiti na točke od 46 do 70 sodbe Sison, ki bodo ponovno navedene v točki 106.

89 V teh okoliščinah je treba očitke stranke o napačni presoji dejstev, po možnosti očitne, zavrniti kot neutemeljene.

90 Drugič, treba je preučiti očitke tožeče stranke, da niti sodba Raad van State iz leta 1995, niti sklep rechtbank, niti Sanctieregeling, niti ameriška odločba ne predstavljajo odločb pristojnih organov v smislu člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931.

91 Glede tega Sodišče prve stopnje spominja, da je v sodbah OMPI in PMOI I ter sodbi z dne 4. decembra 2008 v zadevi People's Mojahedin Organization of Iran proti Svetu (T-284/08, ZOdl., str. II-3487, v nadaljevanju: sodba PMOI II), natančno opredelilo: a) pogoje za izvajanje člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 in člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001; b) dokazno breme Sveta v teh okoliščinah, in c) obseg sodnega nadzora na obravnavanem področju.

92 Kot je Sodišče prve stopnje navedlo v točkah 115 in 116 sodbe OMPI, v točki 130 sodbe PMOI I in v točki 50 sodbe PMOI II, so dejanski in pravni elementi, ki bi lahko vplivali na uporabo ukrepa zamrznitve sredstev osebi, skupini ali organizaciji, določeni s členom 2(3) Uredbe št. 2580/2001. V skladu s to določbo Svet, ki mora odločitev sprejeti soglasno, v skladu s členom 1, od (4) do (6), Skupnega stališča 2001/931 sestavlja, pregleduje in spreminja seznam oseb, skupin ali organizacij, za katere se uporablja navedena uredba. Sporni seznam mora biti torej v skladu s členom 1(4) Skupnega stališča 2001/931 sestavljen na podlagi natančnih informacij ali elementov v spisu, ki dokazujejo, da je odločitev sprejel pristojni organ, ki se glede začetka preiskave ali pregona zaradi terorističnih dejanj ali zaradi poskusa ali sodelovanja ali posredovanja pri takih dejanjih nanašajo na zadevne osebe, skupine ali organizacije, in ki temeljijo na resnih in verodostojnih dokazih ali indicih ali na obsodbah za taka dejanja. Kot „pristojni organ“ je treba razumeti sodni organ ali, če sodni organi v zadevi niso pristojni, drug enakovreden pristojni organ na tem področju. Poleg tega je treba imena oseb ali organizacij, ki so bile ponovno uvrščene na seznam, redno preverjati, vsaj enkrat vsakih šest mesecev, da se zagotovi, da je njihovo ohranjanje na seznamu upravičeno v skladu z določbami člena 1(6) Skupnega stališča 2001/931.

93 Sodišče prve stopnje je v točki 117 sodbe OMPI, v točki 131 sodbe PMOI I in v točki 51 sodbe PMOI II iz teh določb izpeljalo, da postopek, ki lahko pripelje do ukrepa zamrznitve sredstev na podlagi ustrezne ureditve, poteka na dveh ravneh, na nacionalni in skupnostni. Najprej mora pristojni nacionalni organ, načeloma sodni, glede zadevne osebe sprejeti odločbo, ki je v skladu z opredelitvijo iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931. Če gre za odločbo o začetku preiskave ali pregona, mora ta temeljiti na trdnih in verodostojnih dokazih in indicih. Nato mora Svet soglasno sprejeti sklep o vključitvi osebe na sporni seznam, in sicer na podlagi pravilnih podatkov ali dejstev iz spisa, iz katerih je razvidno, da je bila sprejeta taka odločba. Svet mora potem v rednih časovnih obdobjih najmanj enkrat na šest mesecev preveriti, ali je ohranjanje zadevnega subjekta na spornem seznamu upravičeno. V tem pogledu preverjanje obstoja odločitve nekega nacionalnega organa, ki je skladna z omenjeno opredelitvijo, pomeni bistven predhodni pogoj za to, da Svet sprejme prvotni sklep o zamrznitvi sredstev, medtem ko je preverjanje prihodnjih stanj v zvezi s to odločbo na nacionalni ravni nujno potrebno v okviru sprejetja poznejšega sklepa o zamrznitvi sredstev.

94 Sodišče prve stopnje je v točki 123 sodbe OMPI, v točki 132 sodbe PMOI I in v točki 52 sodbe PMOI II poleg tega poudarilo, da se na podlagi člena 10 ES odnosi med državami članicami in institucijami Skupnosti urejajo z vzajemnimi dolžnostmi lojalnega sodelovanja (glej sodbo Sodišča z dne 16. oktobra 2003 v zadevi Irska proti Komisiji, C-339/00, Recueil, str. I-11757, točki 71 in 72 ter navedena sodna praksa). To načelo se splošno uporablja in je obvezno zlasti v okviru sodelovanja na področju pravosodja in notranjih zadev (splošno imenovano „pravosodje in notranje zadeve“ (PNZ)), ki ju ureja naslov VI Pogodbe EU in ki v celoti slonita na sodelovanju med državami članicami in institucijami (sodba Sodišča z dne 16. junija 2005 v zadevi Pupino, C-105/03, ZOdl., str. I-5285, točka 42).

95 Sodišče prve stopnje je v točki 124 sodbe OMPI, v točki 133 sodbe PMOI I in v točki 53 sodbe PMOI II menilo, da ob uporabi člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 in člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 – določb, ki vzpostavljajo posebno obliko sodelovanja med Svetom in državami članicami v okviru skupnega boja proti terorizmu – to načelo za Svet pomeni, da se mora čim bolj nasloniti na presojo pristojnega nacionalnega organa, zlasti če gre za sodni organ, in sicer v zvezi z obstojem „trdnih in verodostojnih dokazov ali indicev“, s katerimi je utemeljen ta sklep.

96 Kot je bilo odločeno v točki 134 sodbe PMOI I in v točki 54 sodbe PMOI II, iz navedenega izhaja, da je dokazno breme za to, da zamrznitev sredstev osebe, skupine ali organizacije z vidika zadevne ureditve ostane pravno utemeljena, sicer na strani Sveta, vendar je predmet tega dokazovanja na ravni postopka Skupnosti o zamrznitvi sredstev relativno omejen. Pri prvotnem sklepu o zamrznitvi sredstev se nanaša na obstoj pravilnih informacij ali gradiva iz spisa, iz katerih je razvidno, da je nacionalni organ glede zainteresirane osebe sprejel odločbo, ki ustreza opredelitvi iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931. Poleg tega se dokazno breme pri poznejšem sklepu o zamrznitvi sredstev po ponovnem preverjanju v bistvu nanaša na vprašanje, ali je zamrznitev sredstev – ob upoštevanju vseh pomembnih okoliščin tega primera in zlasti posledic v zvezi z navedeno odločbo pristojnega nacionalnega organa – še vedno utemeljena.

97 Glede nadzora, ki ga izvaja Sodišče prve stopnje, je to v točki 159 sodbe OMPI, v točki 137 sodbe PMOI I in v točki 55 sodbe PMOI II priznalo, da ima Svet na voljo široka pooblastila za presojo v zvezi z okoliščinami, ki jih je treba upoštevati pri sprejetju ukrepov ekonomskih in finančnih sankcij na podlagi členov 60 ES, 301 ES in 308 ES, skladno s skupnim stališčem, sprejetim na podlagi skupne zunanje in varnostne politike. To pooblastilo za presojo se nanaša zlasti na preudarke glede smotrnosti, na katerih ti sklepi temeljijo.

98 Vendar (glej točko 138 sodbe PMOI I in točko 55 sodbe PMOI II), čeprav je Sodišče prve stopnje na tem področju Svetu sicer priznalo pooblastila za presojo, to ne pomeni, da ne sme preveriti razlage upoštevnih informacij s strani te institucije (glej sodbi PMOI I, točka 138, in PMOI II, točka 55). Dejansko mora sodišče Skupnosti preveriti ne le vsebinsko pravilnost, zanesljivost in doslednost navedenih dokazov, ampak tudi, ali ti dokazi vsebujejo vse upoštevne informacije, ki jih je treba upoštevati pri presoji položaja, in ali lahko utemeljijo iz njih izvedene sklepe. Vendar v okviru tega nadzora s svojo gospodarsko presojo ne more nadomestiti presoje Sveta (glej po analogiji sodbo Sodišča z dne 22. novembra 2007 v zadevi Španija proti Lenzing, C-525/04 P, ZOdl., str. I-9947, točka 57 in navedena sodna praksa).

99 V tem primeru je v skladu s to sodno prakso treba najprej preveriti, ali so bile izpodbijane odločbe sprejete na podlagi pravilnih informacij ali elementov spisa, ki dokazujejo, da je bila glede tožeče stranke sprejeta odločba, ki ustreza definiciji iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931.

100 V zvezi s tem se obrazložitve, priložene k dopisom Sveta z dne 23. aprila in 29. junija 2007 ter 21. januarja 2008, naslovljenim na tožečo stranko, sklicujejo na štiri odločbe, za katere se lahko *a priori* trdi, da so jih v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 sprejeli pristojni organi, in sicer na sodbo Raad van State iz leta 1995, sklep rechtbank, Sanctieregeling in ameriško odločbo.

101 Vendar je Svet v svojem odgovoru na tožbo (točka 31) potrdil, da lahko za namene tega postopka in čeprav je menil, da ima pravico preverjati Sanctieregeling in ameriško odločbo kot odločbi pristojnih organov v smislu te določbe, na podlagi katerih bi lahko utemeljil svojo odločbo, le za sodbi Raad van State iz leta 1995 in sklep rechtbank navaja, da predstavljata te odločbe.

102 Na obravnavi sta Svet in Kraljevina Nizozemska v odgovor na vprašanje, ki ga je postavilo Sodišče prve stopnje, izrecno potrdila stališče, v katerem je bilo pojasnjeno, da sta sodba Raad van State iz leta 1995 in sklep rechtbank edini odločbi, sprejeti s strani pristojnih organov v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, na katerih temeljijo izpodbijane odločbe. Svet je dodal, da pri izvajanju svojih pooblastil za presojo ni upošteval Sanctieregeling in ameriške odločbe kot elementov, ki bi lahko potrdili ugotovitve iz dveh spornih odločb, ki se nanašajo na trajno vpletenost tožeče stranke v CPP in NPA.

103 Ta razlaga, ki je poleg tega v skladu s tistimi, ki sta jih že predložila Svet in Nizozemska v okviru zadeve T-47/03 (glej sodbo Sison, točki 211 in 222), je, kadar ni očitno nezdružljiva z besedilom izpodbijanih odločb v okviru tega tožbenega postopka, enaka dopustnosti pred sodiščem, do katere je upravičena tožeča stranka.

104 Poleg tega ni niti dokazano niti ni bilo zatrjevano, da naj bi bili izpodbijani sklepi sprejeti na podlagi druge odločbe, ki ni odločba pristojnega organa v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931. Še posebej ni zatrjevano, da je bila zoper tožečo stranko v zvezi s terorističnimi dejavnostmi, ki naj bi jih opravljali CPP in NPA, na Filipinih izdana kakršna koli odločba o preiskavi ali pregonu ali obsodba.

105 Zato se mora Sodišče prve stopnje pri svojem nadzoru zakonitosti izpodbijanih odločb ob upoštevanju zahtev iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 in člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001, na katere je bilo spomnjeno v tej sodbi, omejiti le na sodbo Raad van State iz leta 1995 in na sklep rechtbank.

106 Glede tega je treba začeti s tem, da se izpostavijo kontekst, v katerem sta bila izdana sodba Raad van State iz leta 1995 in sklep rechtbank, ter vsebina in natančen obseg te sodbe in tega sklepa, kot jih je določilo Sodišče prve stopnje v točkah od 46 do 70 sodbe Sison:

„46 Iz spisa je razvidno, da tožeča stranka, ki je državljanka Filipinov, na Nizozemskem prebiva od leta 1987. Po tem, ko ji je filipinska vlada leta 1988 odvzela potni list, je septembra 1988 vložila zahtevo za priznanje statusa begunca in za pridobitev dovoljenja za prebivanje na Nizozemskem iz humanitarnih razlogov. Ta zahteva je bila na podlagi člena 1(F) Ženevske konvencije […] zavrnjena z odločbo državnega sekretarja za pravosodje (v nadaljevanju: državni sekretar) z dne 13. julija 1990.

47 Ker je državni sekretar zahtevo tožeče stranke za revizijo te odločbe implicitno zavrnil, je tožeča stranka zoper domnevno odločbo o zavrnitvi vložila pritožbo pri Raad van State (nizozemski državni svet).

48 S sodbo z dne 17. decembra 1992 (v nadaljevanju: sodba Raad van State iz leta 1992) je Raad van State razveljavil navedeno implicitno odločbo o zavrnitvi. To sodišče je namreč menilo, da državni sekretar pravno ni zadostno utemeljil, katera domnevna dejanja tožeče stranke so ga vodila k sklepu, da spadajo v okvir člena 1(F) Ženevske konvencije. Raad van State je poudaril, da dokumenti, ki mu jih je državni sekretar zaupno posredoval, glede te točke niso bili dovolj jasni. Ker zaradi zaupne narave dokumentov te nejasnosti ne bi bilo mogoče odpraviti s kontradiktornim

zaslišanjem strank, je Raad van State menil, da informacij, ki jih vsebujejo ti dokumenti, ni mogoče razlagati v smislu, ki bi bil neugoden za tožečo stranko.

49 Z odločbo z dne 26. marca 1993 je državni sekretar ponovno zavrnil zahtevo tožeče stranke za revizijo odločbe z dne 13. julija 1990. Ta odločba o zavrnitvi je bila utemeljena na podlagi člena 1(F) Ženevske konvencije in podredno na podlagi člena 15, drugi odstavek, Vreemdelingenwet (nizozemski zakon o tujcih) ob upoštevanju bistvenih interesov nizozemske države, to je integritete in kredibilnosti Nizozemske kot suverene države, še zlasti glede njenih odgovornosti do drugih držav.

50 Na podlagi tožbe tožeče stranke je Raad van State s sodbo z dne 21. februarja 1995 (v nadaljevanju: sodba Raad van State iz leta 1995) razveljavil navedeno odločbo državnega sekretarja z dne 26. marca 1993.

51 V tej sodbi je Raad van State ugotovil, da je državni sekretar svojo odločbo utemeljil na teh elementih presoje:

– dopis Binnenlandse Veiligheidsdienst (nizozemska služba notranje varnosti, v nadaljevanju: BVD) z dne 3. marca 1993, iz katerega je razvidno, da je bila tožeča stranka častni predsednik in voditelj Komunistične partije Filipinov (v nadaljevanju: CPP) in da je bilo vojaško krilo CPP, skupina NPA, odvisno od centralnega komiteja CPP, torej od tožeče stranke;

– ugotovitve BVD, da je tožeča stranka dejansko vodila NPA in da je bila NPA – in torej zainteresirani – odgovorna za številna teroristična dejanja na Filipinih.

52 Raad van State je navedel te primere terorističnih dejanj, ki jih je navedel že državni sekretar v svoji odločbi z dne 26. marca 1993:

– umor 40 prebivalcev (večinoma žensk in otrok brez zaščite) vasi Digos na otoku Mindanao (Filipini) 25. junija 1985;

– oborožen poboj štirinajstih ljudi (med njimi šestih otrok) v vasi Dipalog (Filipini) avgusta 1989;

– usmrtitev štirih prebivalcev vasi Del Monte (Filipini) 16. oktobra 1991.

53 Raad van State je tudi navedel, da se je državni sekretar skliceval na čistke v vrstah CPP in NPA leta 1985, za katere je bilo ugotovljeno, da je bilo 800 članov teh organizacij usmrčenih brez kakršnega koli procesa.

54 Raad van State nazadnje navaja, da je po mnenju državnega sekretarja BVD prav tako ugotovila, da sta CPP in NPA ohranjali stike s terorističnimi organizacijami po vsem svetu in da so bili ugotovljeni tudi osebni stiki med tožečo stranko in predstavniki teh organizacij.

55 Raad van State je nato v skladu s posebnim postopkom upošteval nekatere zaupne elemente spisa državnega sekretarja, kot so ‚operativni elementi', na katerih je temeljil dopis BVD z dne 3. marca 1993 (točka 51 zgoraj), naslovljen nanj.

56 Opirajoč se na prej navedeno, je Raad van State nato odločil:

‚[Raad van State] na podlagi prej navedenega meni, da je dovolj verjetno, da je bila [tožeča stranka] v času sprejetja odločbe [z dne 26. marca 1993] predsednik in voditelj CPP. Poleg tega dokazi upravičujejo ugotovitev, da je bila NPA podrejena centralnemu komiteju CPP in da je [tožeča stranka] v času sprejetja odločbe [z dne 26. marca 1993] vsaj poskušala voditi NPA iz Nizozemske. Raad van State na podlagi javnih virov, kot so poročila Amnesty International, šteje za dovolj verjetno tudi, da je NPA odgovorna za številna teroristična dejanja na Filipinih. Dokazi so poleg tega dejanska osnova za ugotovitev, da je [tožeča stranka] vsaj poskušala voditi navedene dejavnosti, za katere je bila odgovorna NPA na Filipinih. Iz predloženih dokazov je tudi razvidno, da obstaja dejanska podlaga, ki upravičuje domnevo [državnega sekretarja], da sta CPP [in] NPA ohranjali stike s terorističnimi organizacijami po vsem svetu in da so obstajali osebni stiki med [tožečo stranko] in predstavniki teh organizacij. Vendar sporni dokazi niso zadostna podlaga za utemeljitev ugotovitve, da je [tožeča stranka] vodila zadevne dejavnosti in da je odgovorna v tolikšni meri, da bi bilo mogoče šteti, da obstajajo resni razlogi za domnevo, da je [tožeča stranka] dejansko izvršila huda kazniva dejanja, določena v [členu 1(F) Ženevske konvencije]. V zvezi s tem je [Raad van State] izrecno upošteval, kar je že upošteval v svoji sodbi z dne 17. decembra 1992, da je člen 1(F) [Ženevske] konvencije treba razlagati ozko.

Zato [Raad van State] meni, da [državni sekretar] na podlagi prej navedenih dokazov ni mogel zavzeti stališča, da bi se [tožeči stranki] zavrnila zaščita v skladu z [Ženevsko] konvencijo.‘

57 Raad van State je poleg tega odločil, da je tožeča stranka imela upravičene razloge za strah, da bo v primeru vrnitve na Filipine preganjana, in da bi se zato morala šteti za begunca v smislu člena 1(A), točka 2, Ženevske konvencije.

58 Raad van State je nato preučil utemeljenost obrazložitve, ki jo je državni sekretar iz razlogov splošnega interesa podredno predložil za zavrnitev vstopa tožeče stranke na Nizozemsko na podlagi člena 15, drugi odstavek, Vreemdelingenwet.

59 V zvezi s tem je Raad van State med drugim odločil:

‚Čeprav [Raad van State] priznava pomen interesa, ki ga navaja [državni sekretar], upoštevajoč med drugim indice, ki kažejo na osebne stike tožeče stranke s predstavniki terorističnih organizacij, to ne more upravičiti sklicevanja na člen 15, drugi odstavek, Vreemdelingenwet, če ni zagotovljeno, da bo [tožeči stranki] zagotovljen vstop v drugo državo, kot so Filipini. To nasprotuje dejstvu, da je za tako zavrnitev vstopa [tožeči stranki] treba šteti, da je v nasprotju s členom 3 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin.‘

60 Po tej sodbi je državni sekretar z odločbo z dne 4. junija 1996 ponovno zavrnil zahtevo tožeče stranke za revizijo svoje odločbe z dne 13. julija 1990. S tem, da je tožeči stranki naložil, da mora zapustiti Nizozemsko, je državni sekretar menil, da se tožeča stranka še dolgo ne bo preselila na Filipine, saj naj bi imela dobre razloge

za strah pred pregonom v smislu Ženevske konvencije in člena 3 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (EKČP).

61 [Rechtbank] je z odločbo z dne 11. septembra 1997 kot neutemeljeno zavrnilo pritožbo, ki jo je tožeča stranka vložila zoper navedeno odločbo državnega sekretarja z dne 4. junija 1996.

62 Med postopkom pred rechtbank so bili rechtbank zaupno posredovani vsi dokumenti o preiskavi, ki jo je BVD vodila v zvezi z dejavnostmi tožeče stranke na Nizozemskem, še zlasti dopis te službe državnemu sekretarju z dne 3. marca 1993 (točka 51 zgoraj), kot tudi operativni vidiki, na katere se je opirala. Predsednik rechtbank jih je upošteval v posebnem postopku. Na podlagi poročila, ki ga je pripravil njegov predsednik, je rechtbank odločilo, da se je posredovanje teh dokazov tožeči stranki upravičeno preprečilo. Ker mu je bilo v zvezi s tem dano pooblastilo, določeno v zakonu, je rechtbank prav tako odločilo, da bo vsebino teh dokumentov upoštevalo pri zaključku postopka.

63 Rechtbank je nato presodilo, ali je odločbo, ki je bila izpodbijana pri njem, mogoče pravno potrditi v delu, v katerem tožeči stranki zavrača vstop kot beguncu in v katerem ji je bila zavrnjena podelitev dovoljenja za prebivanje.

64 V zvezi z dejstvi, ki naj bi bila uporabljena kot podlaga za njegovo odločitev, se je rechtbank sklicevalo na sodbo Raad van State iz leta 1995.

65 Rechtbank je na podlagi te sodbe menilo, da bi bilo za pravno ugotovitev treba upoštevati, da člen 1(F) Ženevske konvencije ne more nasprotovati tožeči stranki, ker se je ta upravičeno bala, da bo preganjana v smislu člena 1(A) te konvencije in

člena 15, drugi odstavek, Vreemdelingenwet, in da člen 3 EKČP nasprotuje neposrednemu ali posrednemu izgonu tožeče stranke v njeno državo izvora.

66 Rechtbank je nato preučilo vprašanje, ali je sodba Raad van State iz leta 1995 državnemu sekretarju dala možnost, da tožeči stranki kot beguncu zavrne vstop ob uporabi člena 15, drugi odstavek, Vreemdelingenwet, v skladu s katerim je ‚vstop mogoče zavrniti le iz resnih razlogov v splošnem interesu, če zaradi te zavrnitve tujcu grozi, da se mora takoj vrniti v državo, navedeno v prvem odstavku', pri čemer državnemu sekretarju tožeči stranki ni uspelo zagotoviti vstopa v drugo državo, kot so Filipini.

67 V zvezi s tem je rechtbank široko razlagalo točko sodbe Raad van State iz leta 1995, ponovno navedeno v točki 59 zgoraj.

68 Rechtbank je nato odločilo o vprašanju, ali je bilo pravilno, da je državni sekretar svoja pooblastila za prosto presojo v tem primeru izvajal po pravilu, v skladu s katerim je tujcu kot beguncu običajno dovoljen vstop na Nizozemsko, kadar se ta upravičeno boji, da bo preganjan v smislu člena 1(A) Ženevske konvencije, in če ni nobene druge države, ki bi mu v okoliščinah, ki po mnenju rechtbank ustrezajo okoliščinam v tem primeru, dovolila vstop kot prosilcu za azil. V zvezi s tem je rechtbank odločilo:

‚Rechtbank meni, da ni mogoče trditi, da [državni sekretar] svojega pooblastila v zvezi s [tožečo stranko] ni uporabil razumno, upoštevajoč ‚bistvene interese nizozemske države, to je integriteto in kredibilnost Nizozemske kot suverene države, še zlasti glede njenih odgovornosti do drugih držav', ki jih [Raad van State] prav tako priznava. Dejstva, na katerih je [Raad van State] utemeljil svojo odločitev,

so prav tako odločilna za [rechtbank]. Ni bilo ugotovljeno, da bi [državni sekretar] tem dejstvom, ko je izdal odločbo [v zadevi v glavni stvari], moral dati drugačen pomen. Stališča [tožeče stranke] v zvezi s spremembo političnih okoliščin na Filipinih in njeno vlogo v pogajanjih med filipinskimi organi in [CPP] glede na pomembne razloge, ki slonijo na drugih dejstvih, pri tem, kot je razvidno tudi iz sodbe [Raad van State], ničesar ne spremenijo.'

69 Rechtbank je zato pritožbo, ki jo je tožeča stranka vložila zoper zavrnitev vstopa kot begunec na Nizozemsko, zavrnilo kot neutemeljeno.

70 Rechtbank je vzporedno kot neutemeljeno zavrnilo pritožbo, ki jo je tožeča stranka vložila zoper zavrnitev podelitve dovoljenja za prebivanje. S tem, da je odločilo o vprašanju, ali je državni sekretar svojo odločbo sprejel po razumnem tehtanju interesov, se je rechtbank vrnilo k svojemu sklepu, navedenemu v točki 68 zgoraj, in dodalo, da je bilo pravilno, da je državni sekretar pripisal manjši pomen interesom, ki jih je v zvezi s tem navedla tožeča stranka."

107 Glede na vsebino, obseg in kontekst sodbe Raad van State iz leta 1995 in sklepa rechtbank je Sodišče prve stopnje menilo, da ne predstavljata odločb, sprejetih s strani pristojnih organov v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931 in člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001.

108 Ta sodba in ta sklep po eni strani ne vsebujeta nobene „obsodbe" tožeče stranke v smislu teh določb.

109 Po drugi strani navedena sodba in sklep ne vsebujeta odločitve o „začetku preiskave ali pregona za teroristično dejanje“ itd. v smislu istih določb.

110 V zvezi s tem je treba spomniti, da je treba pri določitvi pomena določbe prava Skupnosti hkrati upoštevati njeno besedilo, smisel in cilje (glej sodbo Sodišča z dne 8. decembra 2005 v zadevi Jyske Finans, C-280/04, ZOdl., str. I-10683, točka 34 in navedena sodna praksa).

111 Vendar Sodišče prve stopnje ugotavlja, da mora biti ob upoštevanju besedila, smisla in ciljev zadevnih določb v tem primeru (glej še zlasti uvodno izjavo 1 obrazložitve Skupnega stališča 2001/931) kot tudi bistvene vloge, ki jo imajo nacionalni organi v procesu zamrznitve sredstev, določenem v členu 2(3) Uredbe št. 2580/2001 (glej sodbo Sison, točka 164 in naslednje), odločba o „začetku preiskave ali pregona“, zato da se Svet lahko veljavno sklicuje nanjo, izdana v okviru nacionalnega postopka, katerega neposreden in bistven namen je sprejetje preventivnih ali restriktivnih ukrepov zoper zainteresirano osebo na podlagi boja proti terorizmu in zaradi njene vpletenosti vanj. Ta zahteva v primeru odločbe nacionalne sodne oblasti, ki le podredno in posredno odloča o morebitni vpletenosti zainteresirane osebe v tako dejavnost, ali v okviru spora, ki se na primer nanaša na državljanske pravice in obveznosti, ni izpolnjena.

112 Taka stroga razlaga pojma „začetek preiskave ali pregona“ je med drugim potrjena z različnimi jezikovnimi različicami člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931.

113 Vendar tožeča stranka v tem primeru pravilno poudarja, da namen postopkov pred Raad van State in rechtbank ni bil preprečiti njeno morebitno sodelovanje v terorističnih dejanjih, ampak se je nanašal izključno na nadzor zakonitosti odločbe državnega sekretarja za pravosodje, ki ji je zavrnil priznanje statusa begunca in

podelitev dovoljenja za prebivanje na Nizozemskem, predvsem na podlagi člena 1(F) Ženevske konvencije in podredno na podlagi člena 15, drugi odstavek, Vreemedelingenwet.

114 Raad van State in rechtbank sta med temi postopki upoštevala spis nizozemske službe notranje varnosti (v nadaljevanju: BVD) glede domnevne vpletenosti tožeče stranke v določene teroristične aktivnosti na Filipinih, nista pa se odločila začeti preiskave teh dejstev niti nista začela pregona tožeče stranke.

115 Iz tega sledi, da za sodbo Raad van State iz leta 1995 in sklep rechtbank ni mogoče šteti, da izpolnjujeta pogoje iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, in zato sama po sebi ne moreta upravičevati sprejetja odločbe o zamrznitvi sredstev tožeče stranke na podlagi člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001.

116 Vsekakor je treba poudariti, da Svet v vsakem primeru, kadar po ponovni preučitvi želi sprejeti ali ohraniti ukrep zamrznitve sredstev iz naslova Uredbe št. 2580/2001 na podlagi nacionalne odločbe o „začetku preiskave ali pregona“ za teroristično dejanje, mora upoštevati kasnejši razvoj teh preiskav ali pregonov (glej v tem smislu sodbi PMOI I in PMOI II). Vendar se lahko zgodi, da je preiskava policijskih ali varnostnih organov končana, ne da bi se nadaljeval sodni postopek, zaradi česar ni mogoče zbrati dovolj dokazov ali pa se iz istih razlogov ne more začeti sodna preiskava. Prav tako se lahko zaradi odločbe o pregonu opusti pregon ali plačilo kazni. Bilo bi nedopustno, da Svet ne bi upošteval teh elementov, ki so del celote upoštevnih informacij, ki jih je treba upoštevati za presojo položaja (glej točko 98 zgoraj). Drugačna odločitev bi Svetu in državam članicam ponovno vrnila neomejeno pooblastilo za zamrznitev sredstev osebe zunaj sodnega nadzora za nedoločen čas, in sicer ne glede na izid morebitnih temu sledečih sodnih postopkov.

117 V tem primeru je treba upoštevati tudi presojo, ki sta jo opravila Raad van State in rechtbank o resnosti in verodostojnosti dokazov in indicev, ki jih je zbrala BVD med svojo preiskavo. Vendar ni jasno razvidno, da presoja potrjuje domnevo, ki sta jo dejansko zagovarjala Svet in Nizozemska. Res je, da je ta dva organa mogoče šteti za „dovolj verodostojna“ in „da zagotavljata dejansko podlago za domnevo […] državnega sekretarja“, vendar se v spisu BVD pojavlja nekaj elementov v povezavi še zlasti z obtožbami, da je tožeča stranka „vsaj poskušala dajati navodila v zvezi s [terorističnimi] dejavnostmi, za katere je odgovorna NPA na Filipinih“, in z obtožbami v zvezi z „osebnimi stiki“, ki naj bi jih ohranjala s predstavniki terorističnih organizacij po vsem svetu. Vendar sta ti dve sodišči v končni analizi ugotovili, da sporni elementi niso „zadostna dejanska podlaga […] za utemeljitev ugotovitve, da je tožeča stranka vodila sporne dejavnosti in da je [bila] odgovorna v tolikšni meri, da bi bilo mogoče šteti, da obstajajo resni razlogi za domnevo, da je [tožeča stranka] dejansko izvršila huda kazniva dejanja“ v smislu člena 1(F) Ženevske konvencije. Poleg tega, če je rechtbank priznalo podredno domnevo državnega sekretarja, v skladu s katero je ta tožeči stranki lahko zavrnil vstop na Nizozemsko kot beguncu in podelitev dovoljenja za prebivanje iz razlogov v splošnem interesu na podlagi člena 15, drugi odstavek, Vreemedelingenwet, je pravilno, da je tožeča stranka navedla, da pojma „splošni interes“ v smislu te določbe in še posebej „integriteta in kredibilnost Nizozemske kot suverene države, še zlasti v zvezi z njenimi odgovornostmi do drugih držav“ ne ustrezata merilu „terorizma“, ki ga ohranja Svet v Skupnem stališču 2001/931 in v Uredbi št. 2580/2001.

118 Vendar je v tem veliko več, saj je iz spisa, predloženega Sodišču prve stopnje, razvidno, da je nizozemsko ministrstvo za javno upravo na podlagi podatkov, ki jih je zbrala BVD, menilo, da elementi, ki bi omogočili začetek kazenskega pregona tožeče stranke na Nizozemskem, ne obstajajo.

119 To se v tem smislu sklicuje na uradno izjavo takratnega nizozemskega ministra za zunanje zadeve J. De Hoopa Schefferja v odgovor na parlamentarno vprašanje, postavljeno 16. avgusta 2002, in sicer: „Ali je Nizozemska neodvisno preiskala obtožbe

o terorizmu (zoper CPP, NPA in J. M. Sisona)? Če je odgovor pritrdilen, od kdaj in kako?“ J. De Hoop Scheffer je na to vprašanje odgovoril v nizozemskem parlamentu (Tweede kamer der Staten-Generaal) 8. oktobra 2002:

„Nizozemska je preiskala dejavnosti CPP, NPA in J. M. Sisona na Nizozemskem. To je razvidno predvsem iz letnega poročila BVD za leto 2001 (BVD je medtem postala Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst ali AIVD (Splošna služba za informiranje in varnost) […] Ta je še zlasti na podlagi namigov AIVD, v skladu s katerimi naj bi bili CPP in NPA vodeni iz Nizozemske, na odgovornost ministra za javne zadeve preiskovala, ali obstajajo zadostni elementi za začetek kazenske preiskave. Izkazalo se je, da ne.“

120 Tako je uradno dokazano, da je 8. oktobra 2002, to je manj kot tri tedne pred prvo vključitvijo tožeče stranke na sporni seznam, kar se je zgodilo 28. oktobra 2002, nizozemski minister za javno upravo, za katerega je Kraljevina Nizozemska na obravnavi potrdila, da je neodvisen sodni organ, menil, da spis BVD in AIVD ne vsebuje dokazov in indicev, ki bi bili dovolj resni in verodostojni, da bi omogočili začetek preiskave ali kazenskega pregona tožeče stranke na Nizozemskem zaradi terorističnega dejanja v zvezi z njeno vpletenostjo v dejavnosti CPP in/ali NPA.

121 Sodišče prve stopnje v teh okoliščinah meni, da niti za sodbo Raad van State iz leta 1995 niti za sklep rechtbank ni mogoče šteti, da na datum sprejetja izpodbijanih odločb izpolnjujeta zahteve iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931. Prav tako ne moreta zakonito utemeljiti sprejetja spornih odločb na podlagi člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 na ta datum.

122 Glede na navedeno je treba zavrniti očitke tožeče stranke v zvezi z napačno presojo dejstev, po možnosti očitne, pri čemer glede sodbe Raad van State in sklepa rechtbank ni

mogoče izključiti njenega glavnega očitka, da pravni pogoji, navedeni v členu 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in v členu 1(4) Skupnega stališča 2001/931 niso izpolnjeni.

123 Ob upoštevanju navedenega v točkah od 100 do 105 zgoraj, priznanje utemeljenosti tega očitka lahko povzroči razglasitev ničnosti sklepov 2007/445 in 2007/868 v delu, v katerem se nanašata na tožečo stranko, ne da bi bilo treba preučiti druge tožbene razloge, na katere se je ta sklicevala.

Predlog za razglasitev ničnosti sklepov 2008/343, 2008/583 in 2009/62 ter Uredbe št. 501/2009

Trditve strank

124 Opirajoč se, *mutatis mutandis*, na tožbene razloge in trditve, ki so že bile posredovane v podporo njenim predlogom za razglasitev ničnosti sklepov 2007/445 in 2007/868, tožeča stranka razvija nove trditve v podporo svojim predlogom za razglasitev ničnosti sklepov 2008/343, 2008/583 in 2009/62 ter Uredbe št. 501/2009. Te trditve se še posebej nanašajo na nove elemente, ki jih je navajal Svet v obrazložitvi, priloženi k njegovemu dopisu z dne 25. februarja 2008 (glej točko 14 zgoraj).

125 V zvezi s tem tožeča stranka najprej trdi, da je Svet očitno napačno razložil in zavajajoče predstavil sodbo rechtbank z dne 13. septembra 2007 in sodbo pritožbenega sodišča v Haagu z dne 3. oktobra 2007, ki naj bi bili povezani s kazensko preiskavo, ki je bila na Nizozemskem začeta proti tožeči stranki 28. avgusta 2007, ker naj bi ta spodbujala k izvršitvi določenih umorov na Filipinih.

126 Prvič, v teh dveh odločbah, vsebovanih v prilogah 4 in 5 akta, vloženega v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 8. julija 2008, naj bi zadevni sodišči menili, da ne obstaja noben zadosten konkreten indic o neposredni kriminalni vpletenosti tožeče stranke v tem postopku, s katerim bi bilo mogoče upravičiti njen pripor. Poleg tega naj bi bila sodba rechtbank razveljavljena in nadomeščena s sodbo pritožbenega sodišča in naj zato ne bi bila upoštevna.

127 Drugič, kot je tožeča stranka navedla Svetu pred sprejetjem Sklepa 2008/343, naj bi bile sporne obtožbe s sodbo vrhovnega sodišča na Filipinih z dne 2. julija 2007 (priloga 9 k tožbi) že zavrnjene glede temelja, ker naj bi bile utemeljene s „političnimi ugotovitvami." Zato naj bi bilo nedopustno, da bi bila ista dejstva predmet kazenske preiskave na Nizozemskem.

128 Tretjič, Svet naj tudi ne bi upošteval odločbe rechter-commissaris (preiskovalnega sodnika) z dne 21. novembra 2007, s katero je bila zaradi pomanjkanja resnih dokazov končana predhodna kazenska preiskava (priloga 6 k aktu, vloženem v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 8. julija 2008).

129 Tožeča stranka dalje navaja, da navedene odločbe treh nizozemskih sodnih instanc v kazenskem postopku zoper njo in tudi odločba filipinskega vrhovnega sodišča ne odkrivajo nobenih resnih in verodostojnih dokazov ali indicev o njenem sodelovanju v kakršni koli teroristični dejavnosti, prej nasprotno. Poleg tega naj dejanja, navajana v kazenskem postopku na Nizozemskem, ne bi bila teroristična dejanja v smislu Skupnega stališča 2001/931.

130 Svet odvrača, da je rechtbank v svoji sodbi z dne 13. septembra 2007 ugotovilo, da številni elementi kažejo, da je bila tožeča stranka povezana s centralnim komitejem Komunistične partije Filipinov in z njenim oboroženim krilom NPA. To sodišče je tudi odločilo, da obstajajo elementi, ki kažejo, da je tožeča stranka vedno imela bistveno

vlogo v tajnih dejavnostih centralnega komiteja Komunistične partije Filipinov in NPA. V pritožbenem postopku je pritožbeno sodišče v Haagu v sodbi z dne 3. oktobra 2007 ugotovilo, da spis vsebuje številne elemente, ki kažejo, da je tožeča stranka tudi še v številnih letih v izgnanstvu imela bistveno vlogo v Komunistični partiji Filipinov.

131 Svet meni, da ti dve odločbi neposredno potrjujeta njegovo stališče, da je bila tožeča stranka vpletena v teroristična dejanja, in da so pristojni organi odločbe v zvezi z njo sprejeli v skladu s Skupnim stališčem 2001/931.

132 V zvezi z ugotovitvijo pritožbenega sodišča v Haagu, da ni bila ugotovljena nobena neposredna povezava med vlogo tožeče stranke v Komunistični partiji Filipinov in morilskimi napadi na Filipinih, navedenimi v obtožnici zoper tožečo stranko, Svet meni, da to ni pomembno, ker se ne namerava opreti na krivdo tožeče stranke glede teh kaznivih dejanj, ampak na njeno vodilno vlogo v Komunistični partiji Filipinov, ki jo je imela kljub svojemu izgnanstvu na Nizozemskem. Enako naj bi veljalo tudi za končanje predhodne kazenske preiskave.

Presoja Sodišča prve stopnje

133 Treba je navesti, da sodba rechtbank z dne 13. septembra 2007 in sodba pritožbenega sodišča v Haagu z dne 3. oktobra 2007 predstavljata odločbi, sprejeti v okviru

kazenskega preiskovalnega postopka, začetega zoper tožečo stranko na Nizozemskem 28. avgusta 2007 zaradi njenega sodelovanja in spodbujanja k izvršitvi ali poskusu izvršitve določenega števila umorov na Filipinih med letoma 2003 in 2004, ki so sledili notranjim konfliktom v CPP.

134 Vendar pa glede tega ni bilo nikoli ugotovljeno niti zatrjevano ali celo domnevano, da je za navedene umore ali poskuse umorov mogoče obtožiti tožečo stranko, in sicer z opredelitvijo terorističnih dejanj v smislu člena 1(3) Skupnega stališča 2001/931.

135 Treba je torej ugotoviti, da niti sodba Raad van State iz leta 1995 in sklep rechtbank niti sodba rechtbank z dne 13. septembra 2007 in sodba pritožbenega sodišča v Haagu z dne 3. oktobra 2007 ne izpolnjujejo določb člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931.

136 Neodvisno od nadaljevanja spornega kazenskega preiskovalnega postopka in še zlasti od odločbe rechter-commissaris z dne 21. novembra 2007 o končanju te preiskave zaradi pomanjkanja resnih dokazov navedena sodba in odločba torej v nobenem primeru ne moreta pravno upravičiti sprejetja sklepov in uredbe, izpodbijanih na podlagi člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001.

137 Še več, kot je Svet trdil v svojih dopisih in kot je izrecno potrdil na obravnavi, sodba rechtbank z dne 13. septembra 2007 in sodba pritožbenega sodišča v Haagu z dne 3. oktobra 2007 v obrazložitvi, priloženi k dopisom z dne 25. februarja, 29. aprila in 15. julija 2008 ter 27. januarja 2009, nista navedeni kot odločbi pristojnih organov v smislu člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931, ampak kot elementa dejanskega stanja, katerih namen je potrditev ugotovitev Raad van State v njegovi sodbi iz leta 1995 in

rechtbank v sklepu o trajajoči vpletenosti tožeče stranke v CPP in NPA. Enaka ugotovitev velja tudi za obrazložitev, priloženo k dopisu Sveta z dne 16. junija 2009.

138 Ob upoštevanju vsega zgoraj navedenega se presoja v okviru drugega tožbenega razloga za razglasitev ničnosti sklepov 2007/445 in 2007/868 lahko nanaša le na razglasitev ničnosti sklepov 2008/343, 2008/583 in 2009/62 ter Uredbe št. 501/2009 v delu, v katerem se nanašajo na tožečo stranko, ne da bi bilo treba preučiti druge očitke tožeče stranke.

Stroški

139 V skladu s členom 87(1) Poslovnika bo o stroških odločeno v sodbi ali sklepu o končanju postopka.

140 V tem primeru postopek s to sodbo ne bo končan, ker je bil postopek v zvezi z odškodninskim zahtevkom na podlagi členov 235 ES in 288 ES prekinjen do njene razglasitve (glej točko 27 zgoraj).

141 V teh okoliščinah je treba odločitev o stroških pridržati.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (sedmi senat)

razsodilo:

1. Sklep Sveta 2007/445/ES z dne 28. junija 2007 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi sklepov 2006/379/ES in 2006/1008/ES; Sklep Sveta 2007/868/ES z dne 20. decembra 2007 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in razveljavitvi Sklepa 2007/445; Sklep Sveta 2008/343/ES z dne 29. aprila 2008 o spremembi Sklepa 2007/868; Sklep Sveta 2008/583/ES z dne 15. julija 2008 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in razveljavitvi Sklepa 2007/868; Sklep Sveta 2009/62/ES z dne 26. januarja 2009 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in razveljavitvi Sklepa 2008/583 ter Uredba Sveta (ES) št. 501/2009 z dne 15. junija 2009 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in razveljavitvi Sklepa 2009/62 se razveljavijo v delu, v katerem se ti akti nanašajo na Joseja Mario Sisona.

2. Odločitev o stroških se pridrži.

Forwood Švábу Moavero Milanesi

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 30. septembra 2009.

Podpisi